

מה לשלוח לעורף

חייל!
עד עתה אספו חיילינו 80 טון ופלות
מצופות, 65 טון ופלות מצופים, 45 טון
סיגריות ו-109 טון ממתקים ועוגות.
העורף נותר ללא ממתקים. העורף רעב
לספרי בלשים (במיוחד פאטריק קיס),
חוברות וכדו'.
אנא שילחו חבילות לקרובים, וידי-
דיכם בעודף, שגם הם ירגישו את עצמם
בלתי-מקופחים.

חייל זכור! תרומתך חיונית
לעורף.
המתק את חייו!
עזור לו להתגבר על שעותיו
הקשות!

פכים קטנים

מן העולם הרחב

● אהבה ושכרה

וילהלמה שטראסה היא קופת גורילה
העובדת למחייתה כשימפנזה בגן-החיות
של באדן-באדן בגרמניה-גרמניה.
כל הנסיונות למצוא חתן לוילהלמה
עלו בתוהו. עשרות שימפנזים מיוחמים
ממייב גני-החיות באירופה נדחו ע"י ה-

קופה העיקשת. אך מה שלא הצליחו
אלה לעשות, הצליח, להפתעת הכל, שר-
מרהגן.

וילהלם טל (27) שהקופיף החמוד הוא
בנו בכורו, הסביר לכתבים, "לא הייתם
מתפללים, אילו ראיתם את אשתי."

● מי נשאר בים האכזר

בעיירת הדייגים הקורסיקאית הקטנה
קנדולסיקון (1216 תושבים) הלכו התאו-

מים פייר צבוטוטי (13) וז'אן-פול קוטוטי
(25) לים.
צבוטוטי טבע. לא נותר אלא לנחש מי
נשאר...

עצה קטנה

חייל יקר,
בדאי נותרו ביחידתך אלפי אתרו-
גים משומשים, לאחר חג הסוכות. נציע
לך שני מתכונים שבעזרתם תוכל לנצל
את עודפי הפרי לצרכיך האישיים.

1. תה עם אתרוג.
שקית תה. כוס מים חמים. שתי כפיות
סוכר. אתרוג אחד.
צק כוס מים חמים על שקית התה
והמתק בכפיות הסוכר. עתה חתוך את
האתרוג לחצי, סחט את תוכנו אל כוס
התה, והמשקה מוכן לשתיה.

2. אתרוגל-מוגל.
שני חלמונים. דבש. כוס חלב חם.
אתרוג.
ערבב הכל יחד בעזרת הולב, ושתה
בעיניים עצומות.

**FOLLOW
THE
GUN!**

**COME
TO
ISRAEL**

מעשה ברכבת אווירית

הפעם, ילדים, נספר לכם סיפור על גבורתה של ילדה קטנה, ממש בגילכם,
אשר שמה נפשה ככפה (ראה ציור) והצילה את ישראל.

חנה'לה הקטנה (בת 9½ בעוד חודש) היא בתו של שומר המסילה. יתומה
חנה'לה מאם, ואחים אין לה. מדי בוקר קם אביה, לוקח את שני פנסיו — האדום
והירוק, ויוצא אל המסילה כדי להזהיר את הרכבת הגדולה והמהירה מפני כל
סכנה ופגע.

יום אחד, חלה אביה של חנה'לה וחזמו עלה. חנה'לה כיבדה את הרצפות,
ביקתה את הבית והגישה סמי-מרפא לפיו של אביה הקודח המוטל במיטתו.
והנה, שומעת היא לפתע כי הרדיו מבשר על בואה של רכבת-אווירית גדולה
מארץ רחוקה. וברכבת הזאת, כך שח הרדיו, מצויים כלי-נשק חשובים ויקרים,
אשר נשלחים לחיילינו הלוחמים בשדה הקרב.

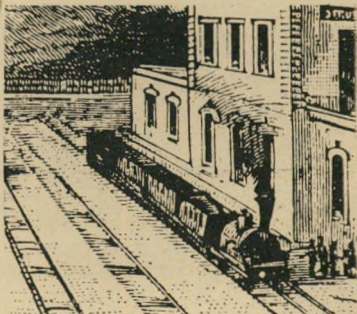
ואותו יום, יום סופה הוא. הגשם יורד
ללא-הרף, ורועמים הברקים. וחנה'לה חו-
שבת: "עלי להזהיר את רכבת-האוויר
מפני הסערה הגדולה, אך מה אעשה, ויל-
דה קטנה אנוכי."

כך ישבה וחשבה ולפתע גמלה החלטה
בליבה: לבשה חנה'לה את שמלת-השבת
שלה, ועליה עטתה סודר צמר עבה, נטלה
את הפנס האדום ויצאה את הבית. ובחוץ
משתוללת הרוח והגשם מכה בעוז והברק
מאיר באור מסמא, אך חנה'לה אינה נב-
הלת ויוצאת אל המסילה.

וכך ניצבת היא במטר הסוחף והקר
ליד מסילת הברזל ומאירה בפנסה האדום
— פעם, פעמיים, שלוש...

והנה נשמע קול זועף: "ילדה! כבי את הפנס, והסתלקי מיד!" הביטה
חנה'לה סביבה וראתה את איש הג"א האיום והנורא ניצב למולה בפנים כעוסות.
חנה'לה לא נבהלה וקראה אליו: "סור מפה איש-ההג"א! עלי להציל את
רכבת-האוויר הגדולה!" והמשיכה לאותה בפנסה האדום.

ורק למחרת, כשקראה בעיתון כי רכבת-האוויר החשובה, נחתה בשלום,
ידעה חנה'לה כי הצליחה, וחשבה בליבה: "עשיתי מעשה טוב".

למיכל, אביגיל, בת-שבע

אדוניה, מנדיל, תמר,

אבשלום, אמנון, שלמה,

יואב, מעכה, עמרי, זימרי,

וכל החברה בציקלג

אל תדאגו

**אני
חי
וקיים!**

דוד מלך ישראל

מ.א. ק/0741
ד.צ. י"ב/12

ג.ב.

בנות, התכוננה להפתעה:
אני מביא כמה מאות ערלות-
פלישתים.